

11. Spice of love

De geur van versgebakken bagels en zoete ahornsiroop vulde de lucht zodra we het ontbijttentje binnenstapten. Het was precies zoals ik het me had voorgesteld: een echte Amerikaanse diner, compleet met rode leren banken en een serveerster die mij 'honey' noemde. De spanning van gisteravond hing nog tussen ons in, maar het was een prettige, knisperende energie, geen ongemakkelijke stilte.

"Ik ga ervoor," zei Samuel met een grijns, terwijl hij de menukaart bestudeerde. Hij bestelde een toren van pannenkoeken die zo hoog was dat hij er makkelijk drie dagen van had kunnen eten. Ik hield het bij een bagel met roomkaas en zalm, maar zelfs die was een monument op zich. Ik had er nog nooit in mijn leven zo eentje op gekregen. Goed verzadigd en lachend om onze overmoed, waren we klaar voor de dag.

De wandeling naar The Venetian was gevuld met een comfortabele stilte, af en toe onderbroken door een opmerking over de indrukwekkende architectuur. Om niet als twee verdwaalde toeristen door de enorme hallen te dwalen, hadden we in mijn app een lijst gemaakt van leveranciers die we absoluut wilden spreken. We waren een goed geolied team. Vooral samen, want alleen liet Samuel me nergens heen gaan.

De ochtend vloog voorbij in een wervelwind van handdrukken, productdemonstraties en interessante gesprekken. Tegen de middag begon Samuels maag te knorren. "Tijd voor lunch?" vroeg hij.

"Ik weet wel een plekje," zei ik geheimzinnig.

Ik leidde hem naar een sfeervol Italiaans restaurantje, midden in het nagebouwde Venetië. Er stond een enorme rij voor de deur. Samuel zuchtte al, maar ik stapte met een zelfverzekerde glimlach op de gastvrouw af en noemde mijn naam. We mochten direct doorlopen naar een perfect tafeltje aan het water.

Zijn verbazing was goud waard. "Hoe...?"

"Een beetje vooruit plannen kan geen kwaad," knipoogde ik. Hij, de ultieme gentleman, was het duidelijk niet gewend dat de rollen zo werden omgedraaid, maar de twinkeling in zijn ogen verraadde dat hij het wel kon waarderen.

40. De onmogelijke belofte

Een zucht ontsnapte aan mijn lippen terwijl ik zijn bericht las. De woorden leken van het scherm te dansen, warm en oprecht. Elk woord was een barst in de muur die ik zo zorgvuldig om mijn hart had gebouwd. De afstand had onze gevoelens niet afgekoeld, maar juist geconcentreerd, als een lens die het zonlicht bundelt tot een brandend heet punt. Met trillende vingers opende ik mijn telefoon. Het was tijd om net zo eerlijk te zijn als hij.

Jouw woorden... ze doen iets met me. Ik dacht dat deze reis ons wat ademruimte zou geven. Ik had het niet meer mis kunnen hebben. De stilte die de afstand creëert, wordt alleen maar gevuld met gedachten aan jou. En als ik heel eerlijk ben... mis ik je meer dan ik wil toegeven. Met een bonzend hart drukte ik op 'verstuur'. De drie kleine bolletjes die aangaven dat hij aan het typen was, verschenen bijna onmiddellijk.

Eindelijk, Elise. Ik heb hier zo op gehoopt.

Een golf van opluchting rolde door me heen, maar zijn volgende berichten brachten een nieuwe, zenuwslopende spanning met zich mee. *Afstand? Ik heb nog nooit zo dicht bij je willen zijn als nu.*

Dit voelde verkeerd, praten via een scherm. *Wanneer kom je terug?* vroeg ik, de meest directe vraag die ik kon bedenken.

Het antwoord kwam sneller dan verwacht. *Ik kan hier niet meer zijn, wetende dat jij hetzelfde voelt. Ik heb mijn vlucht omgeboekt. Morgenavond land ik. We moeten praten, Elise.* Een laatste bericht volgde, een bericht dat alle lucht uit mijn longen leek te slaan. *En niet alleen praten.*

De telefoon zakte langzaam uit mijn handen. Morgen. Hij kwam morgen al naar huis. De veilige cocon van afstand was plotseling verdwenen. Een ijskoude rilling volgde op de golf van warmte. Zijn terugkomst veranderde namelijk niets aan de fundamentele waarheid die we beiden zo hard hadden geprobeerd te negeren: een relatie tussen ons was onmogelijk. Een web van verplichtingen en omstandigheden dat te complex was om zomaar te ontwarren, stond ons in de weg.

Zijn laatste woorden 'en niet alleen praten', klonken nu niet alleen als een

belofte, maar ook als een waarschuwing. Een verleiding die ons dieper in een situatie kon trekken waaruit geen uitweg meer was.

De confrontatie was niet langer een abstract idee. Het was een afspraak, over minder dan 24 uur. De vraag die door mijn hoofd spookte, was niet langer 'of we iets voor elkaar voelden. Dat was nu onmiskenbaar. De vraag was veel pijnlijker, veel belangrijker geworden: hoe ga je om met een liefde die even echt als onmogelijk is? Hoe konden we de waarheid van onze gevoelens eren zonder onszelf en alles om ons heen te vernietigen? Morgen zou hij hier zijn. En dan moesten we samen een antwoord vinden op een vraag die geen goed antwoord leek te hebben.